

An illustration of two children walking on a grey path with white dashed lines. The path curves through a green landscape with bushes. In the background, there is a bright yellow sun and several white, fluffy clouds against a light blue sky. The child in the foreground is a boy with black hair, wearing a green shirt and brown shorts, with a red backpack. The child behind him is a girl with red hair in pigtails, wearing a red dress and a blue backpack. Both children are smiling.

Ο Διάσημος του
Σχολείου

Ταγαράς Νίκος

Ο Διάσημος του Σχολείου
Ταγαράς Νίκος

Στα αθώα και σκανταλιάρικα χρόνια.

ISBN: 978-618-00-2084-7

2020

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια *Creative Commons*:

Αναφορά Δημιουργού – Παρόμοια Διανομή 4.0 (CC-BY-SA)

Έγινα για πρώτη φορά διάσημος στη τετάρτη δημοτικού.

Εντάξει, δεν έγινα κατευθείαν ο διάσημος του σχολείου. Πρώτα έγινα ο διάσημος της τάξης.

Ίσως είμαι ευρηματικός, ίσως είμαι και λίγο τυχερός. Σίγουρα όμως, ο σημαντικότερος παράγοντας που βοήθησε στο να αποκτήσω φήμη, είναι το καράτε.

Όχι, δεν έχω ιδέα από καράτε. Έτσι ισχυριζόμουν όμως. Η αλήθεια είναι ότι είχα παρακολουθήσει ένα μάθημα καράτε όταν πήγαινα στη δεύτερα δημοτικού, αλλά διέκοψα όταν μου έβαλαν την πρώτη τρικλοποδιά. Από τότε πάντως είχα πείσει όλη την τάξη ότι ήξερα καράτε. Που να φανταζόμουν ότι θα ερχόταν κάποτε η στιγμή να αποδείξω πράγματι ότι ξέρω καράτε.

“Ζήση, η έκτη τάξη μας κάνει επίθεση, έλα εσύ που ξέρεις και καράτε να τους κανονίσεις”, ήχησε στα αυτιά μου η απεγνωσμένη φωνή του συμμαθητή μου του Φώτη.

Ήταν σχολικό έθιμο μεταξύ των αγοριών της πέμπτης και της έκτης δημοτικού, να βρίσκονται στα μαχαίρια.

Μακάρι να μην είχα έρθει σήμερα στο σχολείο, ευχήθηκα. Ίσως να είχα γλιτώσει τον διασυρμό. Μα πώς εγώ ο άσχετος, κοντοστούπης και κοκαλιάρης θα τα έβαζα με τους μεγαλύτερους; Θα με έσπαγαν στο ξύλο! Από την άλλη, αν δεν τους αντιμετώπιζα, θα γινόμουν ο περίγελος της τάξης.

“Εσύ είσαι που ξέρεις καράτε;” Θα μου έλεγε η Σέβη με το απαξιωτικό της ύφος. “Τόσο καιρό μας έλεγες παραμύθια”, θα συμπλήρωνε ο Φώτης και ύστερα, όλη η τάξη θα με είχε στο περιθώριο. Δεν θα το άντεχα με τίποτα αυτό το ρεζιλίκι. Δεν γινόταν διαφορετικά, έπρεπε να πάω να τα βάλω με την έκτη τάξη και ας τις έτρωγα. Δεν τις έφαγα όμως. Εκείνοι τις έφαγαν. Είμαι λίγο τυχερός, δεν σας είπα; Αν δεν έσπαγα και το πόδι μου κιόλας, θα ήταν τέλεια...

Ίσως όμως θα ήταν καλύτερα, να γυρίσω λίγο πιο πίσω, στη τετάρτη δημοτικού και με το πως κατάφερα να γίνω ο διάσημος της τάξης.

Ήταν ένα ανοιξιάτικο, σχολικό πρωινό. Γράφαμε ορθογραφία. Όπως πάντα, δεν ήμουν καλά προετοιμασμένος, για αυτό προσπαθούσα να αντιγράψω είτε από τον διπλανό μου τον Φώτη, είτε από την μπροστινή μου τη Σέβη.

Είχα την εντύπωση ότι ο δάσκαλος κατάλαβε ότι αντέγραφα γιατί κοιτούσε περίεργα προς το μέρος μου. “Πώς γίνεται να παίρνεις όλο δέκα με τόνο στα γραπτά και μονίμως μηδέν στα προφορικά;” Απορούσε με καχύποπτο βλέμμα, ξύνοντας τη φαλάκρα του.

Η απάντηση στο ερώτημα του δασκάλου, μάλλον βρίσκεται στην ευρηματικότητα μου, όπως προανέφερα.

Καθώς λοιπόν προσπαθούσα να κοιτάξω το γραπτό του Φώτη, το βλέμμα του δασκάλου ακολούθησε το δικό μου. “Ωστε έτσι παίρνεις τα δεκάρια ε;” Είπε συνοφρυωμένος, σμίγοντας τα φρύδια του, κατευθυνόμενος προς το μέρος μου.

Σάστισα. Ότι έχτιζα ολόκληρη τη χρονιά, γκρεμίστηκε σε μια στιγμή απροσεξίας μου, σκέφτηκα. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα, άνοιξε η πόρτα για να διακόψει αυτή τη στιγμή έντασης. Είμαι λίγο τυχερός, δεν σας είπα;

Μπήκε μέσα ο διευθυντής. “Να σας συστήσω τον νέο σας συμμαθητή, τον Σάββα”.

Για να είμαι ειλικρινής, τον Σάββα δεν τον χώνεψα από τη πρώτη στιγμή που τον αντίκρισα. Γιατί; Γιατί ήταν όμορφος, ψηλός και γεροδεμένος. Δεν έμοιαζε συνομήλικος μου, αλλά τουλάχιστον δύο χρόνια μεγαλύτερος. Θυμάμαι ακόμα εκείνα τα λιγούρικα αναστενάγματα της

Σέβης και των υπόλοιπων συμμαθητριών μου, όταν πρώτο μπήκε ο Σάββας στη τάξη. Λες και μπήκε μέσα ο ίδιος ο Θεός. Επιπλέον, ο Σάββας αποδείχθηκε αργότερα όχι μόνο ο καλύτερος μαθητής της τάξης, αλλά και ο καλύτερος αθλητής μπάσκετ του σχολείου.

Τον μισούσα τον παλιο Σάββα. Ήθελα πολύ να είμαι διάσημος, αλλά σε αντίθεση με αυτόν που ήταν ο καλύτερος σε όλα, εγώ δεν ήμουν καλός σε τίποτα.

Για να ακριβολογώ, ο Σάββας δεν ήταν και ο καλύτερος χαρακτήρας, αλλά ο χειρότερος θα έλεγα.

“Εσύ κοντέ κάνε καλύτερα τη μπάλα”, μου είχε πει μια φορά όταν χωριζόμασταν σε ομάδες για να παίξουμε μπάσκετ. Ήταν και η τελευταία φορά που έπαιξα αυτό το άθλημα.

Έτσι κύλησε το επόμενο δίμηνο της τετάρτης δημοτικού. Ο <<Θεός>> Σάββας να διαπρέπει παντού, πετώντας μου συνεχώς προσβολές και εγώ ο ανίκανος σε όλα, να τον ανέχομαι. Δεν άντεχα άλλο αυτή τη κατάσταση. Κάτι έπρεπε να κάνω για να αλλάξω τα πράγματα.

Ξάφνου, μου ήρθε η ιδέα. Εφόσον ο Σάββας περνιόταν για ατρόμητος, έπρεπε να κάνω κάτι για να αποδείξω το αντίθετο. Κάτι που θα τον έκανε κυριολεκτικά να κατουρηθεί από τον φόβο του.

Ήταν μια καυτή ημέρα του Ιουνίου, μίας από τις τελευταίες μέρες της σχολικής χρονιάς. Ο Σάββας είχε αναλάβει να είναι στο διάλειμμα ο επιμελητής της τάξης.

Δεν είχα μοιραστεί με κανέναν από τους συμμαθητές μου τι επρόκειτο να κάνω, γιατί ομολογώ πως αυτό που θα έπραττα ήταν κάπως άκομψο. Ο σκοπός όμως αγιάζει τα μέσα, έτσι δεν είναι;

Ο Φώτης καθόταν σε ένα από τα σκιερά παγκάκια της σχολικής αυλής, απολαμβάνοντας το κολατσιό του. Έτρεξα ξαφνικά καταπάνω του, προσποιούμενος τον λαχανιασμένο. “Φώτη, έρχομαι από το γραφείο των δασκάλων. Ο διευθυντής θέλει να μιλήσει στον Σάββα. Μπορείς να πας να τον ειδοποιήσεις σε παρακαλώ;” Του είπα πονηρά. “Και γιατί δεν πας εσύ;” Είπε μασουλώντας. “Ξέρεις ότι δεν έχω καλές σχέσεις μαζί του”. Απάντησα πειστικά. “Ωχ, καλά θα πάω”, είπε βαριεστημένα καταβροχθίζοντας και την τελευταία μπουκιά από το σάντουιτς.

Το σχέδιο μου είχε μόλις μπει σε εφαρμογή. Ποιο ήταν το σχέδιο; Μα να απομακρύνω τον Σάββα από την τάξη την οποία επόπτευε φυσικά. Αν συνέβαινε οτιδήποτε στη τάξη, θα κατηγορούσαν ο Σάββας, έτσι δεν είναι; Τέρμα πια ο Σάββας ο τρομερός, το καλό και άξιο παιδί που όλοι είχαν έναν καλό λόγο να πουν για αυτόν.

Είδα τον Φώτη να μπαίνει στη τάξη και ύστερα να βγαίνει βιαστικά μαζί με τον Σάββα. Το πεδίο ελεύθερο, σκέφτηκα. Πλησίασα και μπήκα στην αφύλακτη πλέον τάξη. Τώρα έμενε μόνο να βανδαλίσω τον τόπο για να κατηγορηθεί ο Σάββας. Σκέφτηκα να τα κάνω όλα άνω κάτω, να σκίσω τα τετράδια των συμμαθητών μου, να πασαλείψω τις καρτέκλες τους με κόλλα, να πετάξω τις τσάντες τους εδώ κι εκεί. Τί μου έφταιγαν όμως αυτοί; Επιπλέον, και ο πιο ανόητος θα καταλάβαινε ότι το έκανε κάποιος επίτηδες για να κατηγορηθεί ο Σάββας. Έπρεπε να σκαρφιστώ κάτι πιο πρωτότυπο και ουσιαστικό που θα τον ενοχοποιούσε άμεσα. Τί όμως; Δεν είχα πολύ χρόνο. Έπρεπε να σκεφτώ γρήγορα γιατί από στιγμή σε στιγμή θα επέστρεφε ο Σάββας.

Και ναι, μου ήρθε τελικά μια σατανική ιδέα. Δεν ήταν δύσκολο. Η ευρηματικότητα μου, βλέπετε.

Και τότε, έκανα κάτι για το οποίο δεν ένιωσα περήφανος, κάτι το οποίο προσπαθώ ακόμα να ξεχάσω γιατί νιώθω κάπως άβολα όταν το σκέφτομαι.

Θα κατουρήσω μέσα στο καλαθάκι των σκουπιδιών, σκέφτηκα.

Το σενάριο έδενε τέλεια. Ο Σάββας κατουριόταν, δεν κρατήθηκε και τα έκανε στο καλάθι.

Θυμάμαι ακόμα εκείνη την σοκαρισμένη έκφραση του δασκάλου, μπροστά στην αηδιαστική θέα του πλημμυρισμένου από ούρα καλαθιού και εκείνη την αφόρητη δυσσομία, η οποία επιβαρύνονταν και από την αποπνικτική ζέστη. Το καλύτερο όμως ήταν το έντρομο βλέμμα του Σάββα, όταν όλοι έδειχναν αυτόν υπεύθυνο και το απαξιωτικό ύφος που είχαν τα κορίτσια κοιτάζοντάς τον. Άξιζε τον κόπο η ανήθικη πράξη που είχα κάνει τελικά.

“Δεν το έκανα εγώ”, έλεγε και ξανάλεγε ο κακομοίρης ο Σάββας. Είχε γίνει κατακόκκινος τόσο από ντροπή, όσο και από θυμό που σχεδόν τον λυπόμουν.

“Εσύ το έκανες”, τον μάλωσε ο δάσκαλος. “Τεμπέλιασες να πας στην τουαλέτα και τα έκανες στο καλαθάκι και υστέρα ήρθες στην αίθουσα των δασκάλων για να έχεις άλλοθι ότι κάποιος άλλος μπήκε στη τάξη”.

Τον κακόμοιρο τον Σάββα, του την είχα στήσει για τα καλά. Αυτό που έπαθε όμως, δεν ήταν τίποτα μπροστά σε αυτό που θα πάθαινε στη συνέχεια.

Το κουδούνι χτύπησε και βγήκαμε όλοι από την προσωρινά νέα μας τάξη, για διάλειμμα. Ο Σάββας έτρεξε αμέσως να πιάσει τον Φώτη για να του ζητήσει εξηγήσεις. Ο Φώτης τότε, έδειξε εμένα. “Ο Ζήσης μου είπε ότι σε θέλει ο διευθυντής”, είπε με απολογητικό ύφος.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν είχα υπολογίσει ότι ο Σάββας θα έψαχνε εξηγήσεις.

“Έλα εδώ εσύ κοντοστούπη”, με άρπαξε από το γιακά της μπλούζας μου με τα δυο του χέρια και με σήκωσε στον αέρα. Ήταν δυνατός, ψηλός και καρδαμωμένος. Ήταν αδύνατον να αντιδράσω με οποιοδήποτε τρόπο. Είμαι τελειωμένος, σκέφτηκα. Δεν ήξερα πως να δικαιολογηθώ.

Και τότε, συνέβη κάτι απρόσμενο που με έβγαλε από την δύσκολη θέση.

“Τι έγινε κατουρλιάρη, τα βάζεις και με κοντότερους σου τώρα;” Είπε η Σέβη με το γνωστό κοροϊδευτικό της ύφος, χαζογελώντας μαζί με τις υπόλοιπες συμμαθήτριες. Ήταν η πρώτη φορά που δεν ενοχλήθηκα που με αποκαλούσαν κοντό. Το σαχλό γέλιο της Σέβης, που άλλοτε μου προκαλούσε ναυτία, τώρα ακουγόταν σαν ευχάριστο τραγουδάκι στα αυτιά μου.

Ο Σάββας με άφησε κάτω και κατευθύνθηκε θυμωμένος προς το μέρος της. Είχα σωθεί για την ώρα. Είμαι λίγο τυχερός, βλέπετε.

“Πως είσαι τόσο σίγουρη ότι εγώ κατούρησα στο καλάθι;” Είπε οργισμένος. “Ποιός άλλος μπορεί να το έκανε;” Απάντησε η Σέβη.

Άρχισαν να διαπληκτίζονται έντονα.

Κάτι έπρεπε να κάνω. Ήξερα πως αν συνεχιζόντουσαν οι διαπληκτισμοί και αν ο Σάββας έψαχνε παραπάνω, θα ανακάλυπτε τελικά πως εγώ ήμουν η αιτία του εξευτελισμού του.

Και τότε, ξαφνικά, μου ήρθε άλλη μια σατανική ιδέα. Η ευρηματικότητα μου, βλέπετε.

Έκανα νόημα με τα μάτια στον Φώτη γνέφοντας προς τη ντουλάπα. Έγνεψε κι εκείνος καταφατικά και έκανε νόημα και στους υπόλοιπους συμμαθητές μας. Ήταν σαν είχαμε συνεννοηθεί μεταξύ μας με τον νου.

“Απέδειξε μας πως δεν είσαι κατουρλιάρης”, φώναξε ο Φώτης στον Σάββα που μέχρι εκείνη τη στιγμή ήταν απασχολημένος με τη Σέβη. “Ορίστε;” Απάντησε γυρνώντας προς το μέρος του Φώτη γεμάτος απορία. “Μπορείς να αντέξεις κλεισμένος μέσα στη σκοτεινή ντουλάπα για πάνω από δύο λεπτά, χωρίς να κατουρηθείς από τον φόβο σου;” Ρώτησε ο Φώτης.

Η σκοτεινή ντουλάπα ήταν ένα τρομακτικό παιχνίδι θάρρους που παίζαμε εμείς τα αγόρια μεταξύ μας. Κλεινόμασταν μέσα στη ντουλάπα για τα πανωφόρια και προσπαθούσαμε να αντέξουμε όσο δυνατόν περισσότερη ώρα. Κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να παραμείνει κλεισμένος στη σκοτεινή ντουλάπα για πάνω από δύο λεπτά, εκτός από εμένα και

τον Φώτη. Το ρεκόρ μας ήταν δύο λεπτά και ένα δευτερόλεπτο ακριβώς. Θυμάμαι ακόμα τα μούτρα που έκανε ο Φώτης όταν ισοφάρισα το ρεκόρ του ένα χιονισμένο, χειμωνιάτικο πρωινό, που μπήκα μέσα στη ντουλάπα, όχι τόσο για να ανταγωνιστώ το ρεκόρ του, αλλά πιο πολύ για να ζεσταθώ. Μέχρι εκείνη τη στιγμή κοκορευόταν για την πρωτιά του σαν διάσημος αστέρας του Χόλιγουντ.

Ήμουν σίγουρος πως δεν θα κατάφερνε ο Σάββας να σπάσει το ρεκόρ μας, μέσα σε αυτή την αφόρητη ζέστη του καλοκαιριού. Θα έβγαινε από τη ντουλάπα μετά από μισό λεπτό, σαν ένα κλαψιάρικο και φοβισμένο γατάκι και τότε θα φαινόμουν πολύ μεγάλος στα μάτια των συμμαθητών μου για το ακλόνητο ρεκόρ που ούτε ο <<Θεός>> Σάββας δεν μπόρεσε να ξεπεράσει.

Δυστυχώς όμως, έκανα λάθος εκτίμηση.

Είχε περάσει ήδη ενάμιση λεπτό και ο πεισματάρης Σάββας, δεν έλεγε να βγει από την ντουλάπα. Είχε αρχίσει να με λούζει κρύος ιδρώτας, σαν να ήμουν εγώ κλεισμένος μέσα στη ντουλάπα και όχι ο Σάββας. Τί θα κάνω; Σκέφτηκα. Αν καταφέρει και σπάσει το ρεκόρ μου, η φήμη του θα αποκατασταθεί και τότε θα ναι και πάλι αυτός ο <<Θεός>> Σάββας και εγώ ο ασήμαντος κοντοστούπης.

Κοίταξα το χρονόμετρο της Σέβης. Είχαν περάσει άλλα είκοσι δευτερόλεπτα και ο Σάββας δεν έλεγε να βγει. Πρέπει να κάνω κάτι, σκέφτηκα. Θα με περάσει!

Και τότε, ναι, μου ήρθε η ιδέα. Η ευρηματικότητα μου, βλέπετε.

Χίμηξα στη ντουλάπα. “Κάτι έπαθε η πόρτα και δεν ανοίγει!” Φώναξα. Ψέματα έλεγα. Τι να έκανα όμως, ήταν ότι καλύτερο μπορούσα να σκεφτώ εκείνη τη στιγμή. Αισθάνθηκα από την εσωτερική πλευρά της ντουλάπας, τον Σάββα να προσπαθεί να τραβήξει τη συρόμενη πόρτα, όμως εγώ, κρατούσα αντίσταση. “Ανοίξτε μου ρε, θα σκάσω!” Άρχισε να φωνάζει ο Σάββας αγχωμένος. Όρμισαν κατευθείαν άλλοι δύο συμμαθητές μου για να βοηθήσουν να ξεφρακάρει η πόρτα, όμως εγώ που την είχα πιάσει από την μία και μοναδική λαβή που υπήρχε πάνω της, είχα βάλει όλη μου την δύναμη, σπρώχνοντάς τη προς την πλευρά που έκλεινε.

Είχαν περάσει περίπου τρία λεπτά. Η φωνή του Σάββα ακουγόταν τώρα κλαψιάρικη και με αναφιλητά. “Σας παρακαλώ, βοηθήστε με”, εκλιπαρούσε. “Προσπαθώ Σάββα, προσπαθώ”, απάντησα προσποιούμενος τον συμπονετικό, βάζοντας ακόμα περισσότερη δύναμη στην πόρτα για να παραμείνει κλειστή.

Δεν μπορείτε να φανταστείτε την ευχαρίστηση που ένιωθα, ακούγοντας τον να με παρακαλάει. Έπαιρνα την εκδίκηση μου για όλες τις προσβολές που μου είχε κάνει.

Πέρασε άλλο ένα λεπτό. Ο Σάββας άρχισε να βαράει απελπισμένες μπουνιές μέσα από τη ντουλάπα. “Βοήθεια, δεν μπορώ να αναπνεύσω!” Φώναζε άλλη μια φορά. “Κάντε κάτι ρε παιδιά”, είπε η Σέβη. “Πάω να φωνάξω κάποιον”, πρότεινε ο Φώτης τρέχοντας προς την εξώπορτα της τάξης.

Άκουσα βαριά και βιαστικά βήματα έξω από την τάξη να πλησιάζουν. Δευτερόλεπτα αργότερα, μπήκε μέσα ο δάσκαλος. “Τί φωνές είναι αυτές; Τί κάνετε μέσα στην τάξη εν ώρα διαλείμματος;” Είπε με αυστηρό ύφος.

Κόμπιασα. Δεν περίμενα να φανεί ο δάσκαλος τόσο γρήγορα. Ήλπιζα πως θα μπορούσα να βασανίσω τον Σάββα για λίγο ακόμα. Άφησα την πόρτα της ντουλάπας και απομακρύνθηκα μισό μέτρο. “Κύριε, να...” Προσπαθούσα να βρω κατάλληλες λέξεις για να δικαιολογήσω την κατάσταση, μα δεν έβγαινε άχνα. Με την άκρη του ματιού μου είδα κάτω από την χαραμάδα της ντουλάπας, να ξεχειλίζει ένα κίτρινο υγρό, αναβλύζοντας μια σιχαμερή μυρωδιά που ξίνιζε τα ρουθούνια. Άνοιξα την πόρτα της ντουλάπας και αντίκρισα τον Σάββα με μουσκεμένη μπλούζα από τα δάκρυα και πλημμυρισμένο από ούρα σορτσάκι. “Κύριε, να... Ο Σάββας πάλι κατούρησε στη ντουλάπα.” Είπα με αυτοπεποίθηση.

Έτσι ένδοξα για εμένα, τελείωσε η σχολική χρονιά της τετάρτης δημοτικού. Είχα πλέον την εύνοια των συμμαθητών μου για το τρομερό και άφταστο ρεκόρ μου στη σκοτεινή ντουλάπα. Όσο για τον Σάββα, μόλις τελείωσε η σχολική χρονιά, συνέχισε αλλού. Άκουσα πως αναγκάστηκε να αλλάξει σχολείο επειδή ο μπαμπάς του βρήκε δουλειά σε άλλη πόλη. Ας είμαστε όμως ρεαλιστές. Στην πραγματικότητα άλλαξε σχολείο επειδή δεν μπορούσε να με ανταγωνιστεί, έτσι δεν είναι;

Το καλοκαίρι πέρασε και να που βρισκόμουν τώρα πια στην πέμπτη δημοτικού, να μοιράζομαι με τους συμμαθητές μου τις καλοκαιρινές μου περιπέτειες. Στην πραγματικότητα δεν είχα καμία περιπέτεια να μοιραστώ, εφόσον πέρασα ένα ανιαρό καλοκαίρι, μπροστά στην τηλεόραση, να βλέπω το Καράτε Κίντ ξανά και ξανά.

“Πώς πέρασες το καλοκαίρι σου;” Ρώτησε η Σέβη τον Φώτη. “Α πολύ ωραία, πήγα με τους γονείς μου στην θάλασσα και έκανα κάθε μέρα μπάνιο. Χόρτασα παραλία φέτος”, είπε με ένα ευτυχισμένο χαμόγελο”. “Εσύ Ζήση, πώς τα πέρασες το καλοκαίρι;” Με ρώτησε η Σέβη. “Φρέσκαρα λίγο το καράτε μου”, απάντησα κορδώνοντας τους ώμους και απομακρύνθηκα για να αποφύγω περαιτέρω ερωτήσεις. Καθώς απομακρυνόμουν, αισθάνθηκα τους συμμαθητές μου να με κοιτούν με θαυμασμό. Που να φανταστώ ότι αυτή τη στιγμή φιγούρας, θα την πλήρωνα με πόνο. Πολύ πόνο...

Το φθινόπωρο μπήκε για τα καλά και είχαμε αρχίσει να συνηθίζουμε στο βεβαρημένο πρόγραμμα της πέμπτης δημοτικού. Η απόδοση μου ήταν αρκετά καλή σε όλα τα μαθήματα, εκτός από την ορθογραφία. Αχ αυτή η ορθογραφία, ήταν ο κακός μου δαίμονας. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, υποσχέθηκα στους γονείς μου ότι θα προσπαθήσω να βελτιωθώ στην ορθογραφία και είχα σκοπό να τηρήσω την υπόσχεση αυτή, όχι τόσο επειδή έδωσα τον λόγο μου, αλλά επειδή είχα κουραστεί να αντιγράφω από τον Φώτη και την Σέβη. Είχα κουραστεί να φοβάμαι μήπως και με πάρει χαμπάρι ο δάσκαλος, ότι κοιτάω τις κόλλες των διπλανών μου, κάθε φορά που είχαμε ορθογραφία. Έπρεπε να στηριχθώ στις δικές μου δυνάμεις κι έτσι και έκανα. Αποφάσισα να εκμεταλλευτώ τον χρόνο του διαλείμματος μελετώντας ορθογραφία. “Ζήση έλα έξω για διάλειμμα, έχουμε πόλεμο με την έκτη τάξη”, με παρακαλούσαν οι συμμαθητές μου κάθε φορά που χτυπούσε το κουδούνι. Όμως εγώ, πειθαρχημένος στον στόχο που είχα βάλει να βελτιωθώ στην ορθογραφία, καθόμουν μέσα στην τάξη για εξάσκηση.

Η σχολική χρονιά κυλούσε ομαλά. Είχα ήδη αρχίσει να δείχνω τα πρώτα σημάδια βελτίωσης. Τίποτα δεν έδειχνε ικανό να με αποσπάσει από τον στόχο μου. Εκτός από αυτό που συνέβη εκείνη την καταραμένη ημέρα στις αρχές Δεκεμβρίου, λίγο πριν από τις χριστουγεννιάτικες διακοπές.

Βρισκόμουν στην τάξη να εξασκώμαι στην ορθογραφία, όπως συνήθιζα να κάνω το τελευταίο τρίμηνο. Ήταν η πρώτη φορά που δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ, λόγω της πρωτοφανούς φασαρίας που ακούγονταν από

την σχολική αυλή. “Μα τί γίνεται έξω, πόλεμος;” Μουρμούρισα κάπως ενοχλημένος. Ξαφνικά, φάνηκε ο Φώτης λαχανιασμένος. “Ζήση, η έκτη τάξη μας κάνει επίθεση, έλα εσύ που ξέρεις και καράτε να τους κανονίσεις”, ήχησε στα αυτιά μου η απεγνωσμένη φωνή του.

Ήταν σχολικό έθιμο μεταξύ των αγοριών της πέμπτης και της έκτης δημοτικού, να βρίσκονται στα μαχαίρια.

Μακάρι να μην είχα έρθει σήμερα στο σχολείο, ευχήθηκα. Ίσως να είχα γλιτώσει τον διασυρμό. Μα πώς εγώ ο άσχετος, κοντοστούπης και κοκαλιάρης θα τα έβαζα με τους μεγαλύτερους; Θα με έσπαγαν στο ξύλο! Από την άλλη, αν δεν τους αντιμετώπιζα, θα γινόμουν ο περίγελος της τάξης.

“Εσύ είσαι που ξέρεις καράτε;” Θα μου έλεγε η Σέβη με το απαξιωτικό της ύφος. “Τόσο καιρό μας έλεγες παραμύθια”, θα συμπλήρωνε ο Φώτης και ύστερα, όλη η τάξη θα με είχε στο περιθώριο. Δεν θα το άντεχα με τίποτα αυτό το ρεζιλίκι. Δεν γινόταν διαφορετικά, έπρεπε να πάω να τα βάλω με την έκτη τάξη και ας τις έτρωγα.

Καθώς ακολουθούσα τον Φώτη προς την αυλή, τα πόδια που έτρεμαν από φόβο και η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από αγωνία. Τί θα κάνω; Αναρωτήθηκα. Αυτή τη φορά την έχω πολύ άσχημα και η ευρηματικότητα μου δεν μπορεί να με βοηθήσει. Βρισκόμουν σε αδιέξοδο.

Όταν φτάσαμε στο κέντρο της αυλής, οι φωνές έγιναν ακόμα εντονότερες. Οι συμμαθητές μου με επευφημούσαν και οι μαθητές της έκτης με γιούχαραν. Τότε, ο αρχηγός της αντίπαλης τάξης με πλησίασε μαζί με άλλα τρία πρωτοπαλίκαρα ξοπίσω του. “Αυτή η μισοριζιά είναι ο καλύτερος σας μαχητής που ξέρει και καράτε;” Είπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Δεν μπορώ να θυμηθώ τον εαυτό μου να έχει κομπιάσει τόσο πολύ, ποτέ άλλοτε. Ήμουν φανερά σε πολύ δύσκολη. Είχα μπροστά μου τέσσερις γίγαντες να με ειρωνεύονται και από στιγμή σε στιγμή, θα με έδερναν μπροστά σε όλο το σχολείο. Μακάρι να ήταν εδώ ο Σάββας, σκέφτηκα, εκείνος που ήταν πολύ πιο γεροδεμένος από αυτούς, θα τους κανόνιζε εύκολα.

“Τί έπαθες μπαρμπαδάκι, έχασες τη λαλιά σου;” Συνέχισε τις προσβολές ο αρχηγός.

Δεν γίνεται αλλιώς, σκέφτηκα, αφού βρήκα το θάρρος και ήρθα μέχρι εδώ, θα παλέψω και ότι είναι να γίνει, ας γίνει.

Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω από που πήγασε αυτή η αισιοδοξία μου. Σκέφτηκα να επιτεθώ πρώτος. Ίσως να μην το περιμένουν και να τους αιφνιδιάσω, είπα από μέσα μου. Πήρα βαθιά ανάσα, έβγαλα μια

πολεμική τσιρίδα που έβγαζα για πρώτη φορά στη ζωή μου και έτρεξα καταπάνω τους.

Μετά από δύο βήματα, μπέρδεψα τα πόδια μου, έχασα την ισορροπία μου και προσγειώθηκα με το κεφάλι πάνω στο στομάχι του αρχηγού. Άρχισαν να ακούγονται γελάκια τριγύρω μου. Αυτό ήταν, έγινα ρεζίλι, είπα μέσα μου. Ο αρχηγός με κοίταξε με γουρλωμένα μάτια και κατακίτρινο πρόσωπο. Ετοιμάστηκα να τις φάω. Ο αρχηγός τότε, έγινε ακόμα πιο κίτρινος, γούρλωσε ακόμα περισσότερο τα μάτια του και ξαφνικά, άρχισε να κάνει εμετό πάνω στους συμμαθητές του. Εκείνοι τότε με τη σειρά τους, άρχισαν να ξερνούν πάνω στους υπόλοιπους. Μέσα σε μια στιγμή, η σχολική αυλή είχε μετατραπεί σε μια μεγάλη λίμνη από εμετό.

Γύρισα το κεφάλι μου για να δω την αντίδραση των συμμαθητών μου. Ο Φώτης με κοιτούσε έκπληκτος και τελικά είπε: “Ο Ζήσης τους κατατρόπωσε όλους!”. Έτρεξε δίπλα μου, αγκαλιάζοντας με. Οι άλλοι τον ακολούθησαν και τότε με σήκωσαν στα χέρια, πετώντας με στον αέρα, σαν διάσημο σταρ συναυλίας. “Ζήσης, Ζήσης, Ζήσης”. Φώναζαν ρυθμικά το όνομα μου. Η τύχη μου με είχε βοηθήσει για άλλη μια φορά. Είχα γίνει ο διάσημος του σχολείου. Ένιωθα πολύ όμορφα, όμως δεν είχα καταλάβει πως εκείνη η στιγμή, ήταν η αρχή της καταστροφής μου.

Την επόμενη μέρα κατευθυνόμουν προς στο σχολείο γεμάτος περηφάνια για αυτό που είχα καταφέρει.

Ήταν η πρώτη φορά στα χρονικά που η πέμπτη δημοτικού είχε καταφέρει να επιβληθεί της έκτης και αυτό εξαιτίας μου.

Όταν έφτασα στη σχολική πύλη, με περίμενε ένα μεγάλο τσούρμο παιδιών. “Να ‘τος, έρχεται”, είπαν και έτρεξαν κατά πάνω μου. “Ζήση, δίδαξε μας την κίνηση που προκαλεί εμετό”, είπαν με ανυπομονησία. Πρόσεξα πως ανάμεσα τους ήταν και τα παιδιά της έκτης τάξης. “Ε, θέλει πολύ εξάσκηση αυτή η κίνηση παιδιά”, είπα γεμάτος καμάρι. “Αργότερα θα σας διδάξει ο Ζήσης, τώρα πρέπει να συζητήσουμε κάποια πράγματα”. Είπε η Σέβη και με τράβηξε βιαστικά από το χέρι, απομακρύνοντάς με από το τσούρμο. “Τί συμβαίνει Σέβη;” Της είπα γεμάτος απορία. Η Σέβη έβγαλε από την τσάντα της ένα γυάλινο βαζάκι γεμάτο κέρματα και μου το έδωσε. “Τί είναι αυτό;” Ρώτησα. “Αυτό είναι η αμοιβή σου για τα μαθήματα που θα διδάξεις στο σχολείο. Κάθε βδομάδα θα παίρνεις και από ένα τέτοιο. Θα αναλάβω εγώ, η γραμματέας σου να μαζεύω τα χρήματα από όλο το σχολείο”, είπε και μου έδειξε ένα χαρτί με ονόματα. “Τί είναι αυτό πάλι;” Ξαναρώτησα εντυπωσιασμένος. “Να, εδώ είναι η λίστα των μαθητών σου”. Έριξα μια ματιά στη λίστα. Τα πρώτα δύο ονόματα ήταν αυτό της Σέβης που αναγραφόταν ως <<γραμματέας>> και του Φώτη που χαρακτηριζόταν ως ο προσωπικός μου <<βοηθός>>.

Αυτό που συνέβαινε ήταν πραγματικά απίστευτο. Όλο το σχολείο με πλήρωνε για να διδάξω!

Κάθε φορά που το κουδούνι χτυπούσε για διάλειμμα, όλοι οι μαθητές, όλων των τάξεων, μαζευόντουσαν στο κέντρο της σχολικής αυλής, περιμένοντας με να εμφανιστώ για να τους διδάξω την περίφημη κίνηση που προκαλεί εμετό.

“Να, έτσι πρέπει να πετύχεις με το κεφάλι σου, το σωστό σημείο του στομαχιού”, είπα και έκανα πως χτυπάω με το κεφάλι μου το στομάχι του Φώτη, του βοηθού μου. Τότε, όλοι χωρισμένοι σε ζευγάρια, προσπάθησαν να με μιμηθούν, κάνοντας το ίδιο. Η Σέβη, σε ρόλο επιτηρητή, επέβλεπε μην τυχόν παρακολουθούσε το μάθημα κάποιος που δεν είχε πληρώσει. Κάπως άχαρος και ανούσιος ο ρόλος της, εφόσον όλο το σχολείο ήταν εκεί, αλλά αρεσκόταν να έχει τον έλεγχο σε όλα.

Έτσι κύλησαν οι επόμενες δύο μέρες. Σε κάθε διάλειμμα, όλοι έτρεχαν στην αυλή για να παρακολουθήσουν τα μαθήματα μου. Η τρίτη μέρα ήταν και η φαρμακερή, όταν αποφάσισα να εμπλουτίσω την γκάμα των καρατικών μου κινήσεων με μία ακόμα, που είχα δει στην ταινία Καράτε Κίντ. “Σήμερα παιδιά θα σας δείξω πως πραγματικά γίνεται η κλωτσιά του πελαργού”, είπα και ανέβηκα σε μια καρέκλα που είχα πάρει από την τάξη. Στάθηκα στο ένα πόδι και προσπάθησα να ισοροπήσω πάνω στην καρέκλα.

Η αλήθεια είναι πως η κίνηση του πελαργού, ήταν η αγαπημένη μου κίνηση σε όλη την ταινία. Κάθε φορά που την έβλεπα προσπαθούσα να

την μιμηθώ, με αρκετή επιτυχία θα έλεγα. Όμως δεν είχα ξαναπροσπαθήσει ποτέ επάνω σε καρέκλα. Τί το ‘θελα; Μάλλον υπερεκτίμησα τον εαυτό μου.

Εκεί λοιπόν, που στεκόμουν στο ένα πόδι και ήμουν έτοιμος να αναπηδήσω, παραπάτησα και έπεσα. “Αχ!” Τσίριξα. Προσπάθησα να σηκωθώ αμέσως για να προσποιηθώ ότι αυτή η πτώση ήταν μέρος της επίδειξης, μα μάταια. Ο πόνος ήταν αφόρητος. Δεν μπορούσα να σταθώ στο δεξί μου πόδι. Τα γελάκια άρχισαν να ακούγονται σιγά σιγά τριγύρω. Έκανα να ξανασηκωθώ, αλλά ξανάπεσα. Τώρα το πόδι μου πονούσε ακόμα πιο πολύ και το ένιωθα πρησμένο. Άρχισα να σπαράζω. Τα πρώτα δάκρυα ξέφυγαν από τα μάτια μου. Τα γέλια έγιναν τώρα πιο έντονα από πριν. Ένιωθα σαν να ήμουν πρωταγωνιστής σε κωμική παράσταση. Ποτέ δεν είχα ξαναντραπεί τόσο πολύ σε όλη μου τη ζωή.

Στο μυαλό μου ήρθε αστραπιαία ο Σάββας και το πόσο πολύ μπορεί να ντράπηκε όταν τον αντικρίσαμε να κλαίει φοβισμένος μέσα στη ντουλάπα.

Δεν μπορούσα άλλο να αντέξω τον πόνο. Άρχισα να κλαίω δυνατά. Ήταν πλέον ξεκάθαρο ότι είχα σπάσει το πόδι μου. Η τύχη μου με είχε εγκαταλείψει.

Χρειάστηκε να περάσω Χριστούγεννα και πρωτοχρονιά, καθηλωμένος στο κρεβάτι, με γύψο στο πόδι. Ήταν οι χειρότερες γιορτές που πέρασα

ποτέ. Δεν μπορούσα να κάνω καμία δραστηριότητα, παρά μόνο να εξασκώμαι στην ορθογραφία.

Τί την ήθελα την δημοσιότητα; Ορίστε τι έπαθα. Είχα μετανιώσει που προσποιήθηκα έναν άλλον εαυτό, μόνο και μόνο για να τραβήξω την προσοχή των συμμαθητών μου. Άλλωστε, ποιό ήταν το νόημα να προσποιούμαι κάποιον που δεν ήμουν πραγματικά; Δεν ήθελα πλέον να είμαι διάσημος. Ήθελα μόνο να είμαι καλός στα μαθήματα μου.

Οι διακοπές τελείωσαν, το πόδι μου γιατρεύτηκε και ήταν ώρα να επιστρέψω στο σχολείο. Ίσως όταν με αντίκριζαν οι συμμαθητές μου, να με κορόιδευαν ακόμα για την πτώση μου, αλλά πραγματικά δεν με ένοιαζε πια τι θα πουν. Ήθελα απλά να είμαι ο εαυτός μου και ας ήμουν στο περιθώριο.

Πέρασα την σχολική πύλη. Μόνο ο Φώτης και η Σέβη έτρεξαν κατά πάνω μου να με καλωσορίσουν. Οι υπόλοιποι ούτε που νοιάστηκαν. “Σε πεθυμήσαμε”, είπε ο Φώτης χτυπώντας με φιλικά στην πλάτη. “Κι εγώ σας πεθύμησα”, απάντησα. “Σου έχω νέα”, είπε η Σέβη. “Αλήθεια; Τί νέα;” Απάντησα γεμάτος απορία. Πήγε να μιλήσει, αλλά την προσοχή μου τράβηξε μία ψηλή φιγούρα στο βάθος της αυλής που πλησίαζε. Ήταν ο Σάββας.

“Ο Σάββας επέστρεψε”, μου εξήγησε η Σέβη. “Οι γονείς του χώρισαν και γύρισε πίσω να μείνει με την μητέρα του”, συνέχισε να λέει η Σέβη.

“Τι καλά να είχαμε μια μπάλα να παίζαμε κανένα μπασκετάκι μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι”, είπε ο Σάββας πλησιάζοντας προς το μέρος μου. “Και σύ καλός είσαι όμως”, είπε αρπάζοντάς με από τους ώμους. Με σήκωσε ψηλά και έκανε πως με βάζει στο καλάθι της μπασκέτας.

Μου ήρθε να γελάσω. Τα είχα πεθυμήσει τα πειράγματά του και δεν ενοχλούμουν πλέον. Είχα χαρεί που επέστρεψε ο Σάββας και ας μου έκανε την ζωή δύσκολη. Του ταίριαζε να είναι αυτός ο διάσημος. Η έκτη τάξη δεν θα τολμούσε τώρα να μας πειράξει για το υπόλοιπο της χρονιάς. Θα τους κανόνιζε ο διάσημος, <<Θεός>> Σάββας.

Τι κουταμάρα που έκανα τόσο καιρό που προσπαθούσα να γίνω ο διάσημος του σχολείου με τόσο ανορθόδοξους τρόπους. Ποιό το νόημα; Εξάλλου, τώρα που είχα τελειοποιηθεί στην ορθογραφία, μπορούσα να γίνω ένας διάσημος συγγραφέας με ξακουστά μυθιστορήματα, μεταφρασμένα σε δεκάδες ξένες γλώσσες και σενάρια για ταινίες του Χόλιγουντ...

Εντάξει, αστειεύομαι. Σας είπα, είμαι ευρηματικός, αλλά να...Αν είμαι και λίγο τυχερός;

Τέλος